

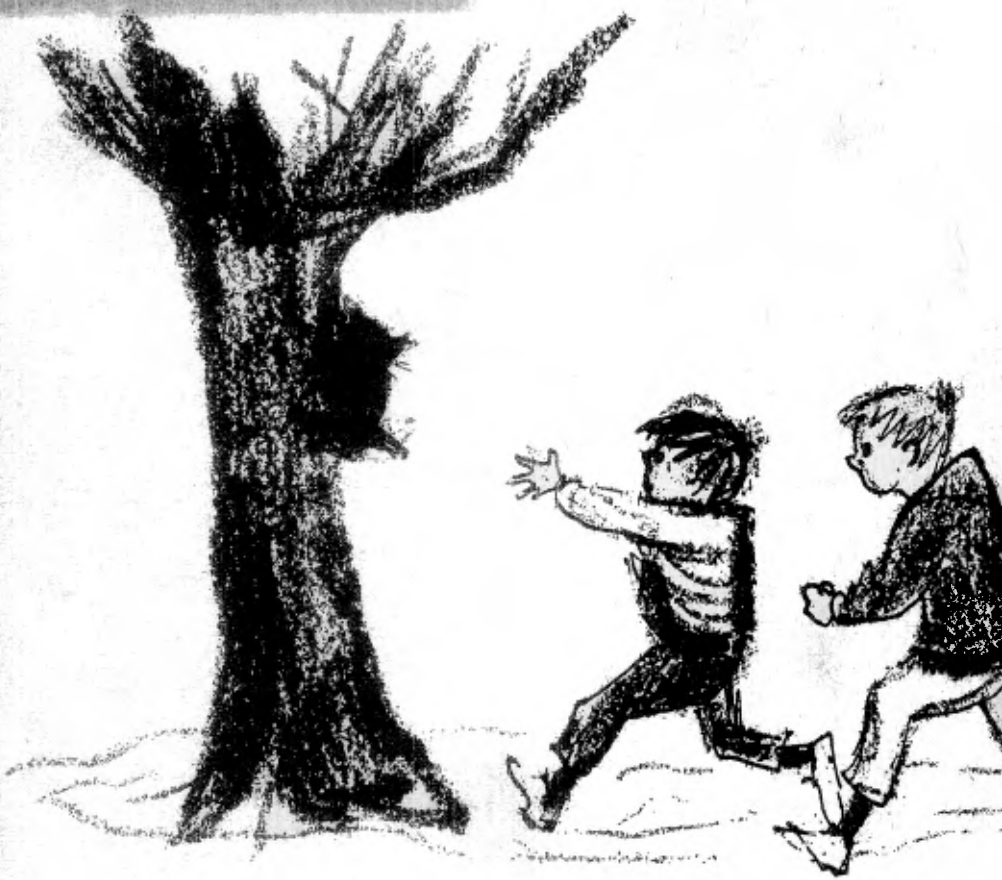
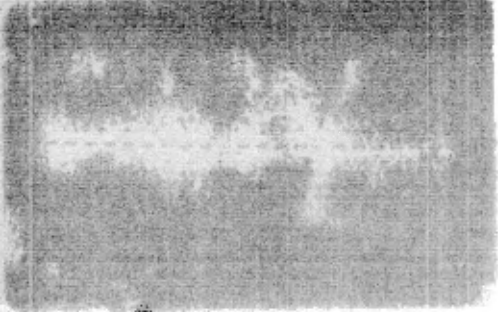
CORRY B. BLEI-STRIJBOS

twee kleine
zwervers

TWEE KLEINE ZWERVERS

CORRY B. BLEI-STRIJBOS

Twée
kleine zwervers

Met illustraties van Tiny van Asselt

VIERDE DRUK

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH B.V. - NIJKERK

ISBN 90 266 4392 6

1. IN LIESJES KAMER

Het is erg donker geworden. De zon schijnt niet meer, de mensen lopen niet meer. 't Is nacht. Dromerig leunen de huizen tegen elkaar, de grote en de kleine. Dromerig staat ook de maan aan de hemel. Straks, als de zon weer gaat schijnen, dan zal hij gaan slapen, de hele, lange dag. Dan heeft hij zijn taak gedaan. Dan mag hij gaan uitrusten. Maar . . . nu nog niet, even wachten nog. Vanuit zijn hoge standplaats tuurt hij naar

beneden. Wat is het toch stil onder hem, wat is het rustig. Even glijden zijn stralen een venster binnen, het venster van Liesjes kamer. De maan ziet haar liggen. De pop in de ene hand, het laken in de andere. Haar neus steekt schuin omhoog, haar haren krullen. De maan lacht. Hij denkt: die Liesje toch, die kleine, kleine Liesje!

Dan opeens gaat de deur van Liesjes kamer zacht open. „Piep,” zegt die deur, maar Liesje merkt het niet, ze ziet het niet. Dat kleine meisje slaapt! Er komt een zwart poesje naar binnen. Het heeft een wit borstje en vier witte pootjes. O kijk, nu is het al vlak bij het bed van Liesje. Wat gaat het doen? Ineens neemt het een grote sprong — ploef — zo maar in de vensterbank. O foei, poes! dat mag toch niet? Dat kan

toch niet? Als het vrouwtje dat wist . . . als Liesje dat eens zag! Maar Liesje slaapt, ze slaapt alsmaar door. Alleen de maan, die heeft het gezien. Hij lacht, hij vindt dat wel leuk. Die stoute poes! Die kleine rakker!

Even blijft poes in de vensterbank zitten. Ze kijkt door de ruit, ze kijkt naar op zij. Dan draait haar kopje langzaam naar boven. Hé, daar is een heel klein raam, een vierkant tuimelraampje. Zou zij . . . ? Haar achterlijfje schudt heen en weer — ze loert — en dan neemt ze een heel grote sprong. Nu zit ze boven in dat raam. Nòg een sprong, en ze is er aan de andere kant weer af. Nog even kijkt ze om. 't Is net alsof ze wil zeggen: heb ik dat niet zacht gedaan? Ging dat niet prachtig? Ze gaat er heel rustig bij zitten. Wat is die wereld vreemd en wit! Zachte, witte vlokjes dwarrelen naar beneden. Brr! daar zit er één boven op haar neus! Brr! en nu één boven op haar oor! Brr! ga weg! ik pak jullie! ik pak jullie allemaal! Poes springt van voren naar achteren en van achteren naar

voren. Haar staart wipt omhoog. Haar pootjes glijden en haar neus kriebelt. Brr! wat is dat toch? Brr! ga weg! Steeds wilder kronkelt haar zwarte lijfje. Steeds sneller springen haar pootjes. O! kijk toch eens! Die rare, domme poes! Ze draait helemaal in de rondte. De sneeuw stúift uit-een . . . !

2. MICKY

Naast het huis van Liesje woont Kees. Kees slaapt ook. Hij ligt in zijn warme bed. Hij heeft géén pop in zijn hand. Hij heeft ook geen laken in zijn hand. Kees heeft iets anders, iets héél anders. Nee, niet in zijn kamer. Zelfs niet in huis. Nee, het is in de schuur. 't Is een lief, bruin hondje. Het slaapt. Zijn lijfje gaat zachtjes op en neer. Zijn oortjes hangen slap. Zijn oogjes zijn dicht. Toen Kees dat hondje voor het eerst had gezien, kreeg hij een kleur van plezier. „O moeder, mag ik dat hondje hebben?” had Kees gevraagd. En ja hoor, toen het hondje groot genoeg was geworden, mocht het naar Kees. Nee, nog niet in huis. Dat mocht later pas. Eerst moest het hondje in de schuur, eerst moest het wat wennen.

En daar ligt het hondje nu. Het snurkt. 't Is immers nacht! En zijn baasje slaapt ook. En Liesje ook. Alleen het poesje niet. En de maan, die ook niet.

Dan opeens: ploef! gaat het tegen het deurtje van de schuur. Ploef! ploef! De ogen van Micky gaan open. Zijn kopje gaat omhoog en zijn oortjes gaan rechtop. Grrr! wat is dat? Ploef! er springt wat, er beweegt wat. Grr! Zachtjes komt Micky overeind. Zijn pootjes stappen over de rand van de grote mand. Zijn neus steekt vooruit. Hij snuffelt langs de muur, langs de oude emmers, langs de oude teil. Ploef! Grr! Dan komt hij bij de deur. Hij duwt zijn neus onder de rand. Verder nog, steeds verder. Hij duwt, hij jankt, o, en dan, dan gaat die deur ineens heel zacht open. Pie-iep! Micky schrikt ervan. Dat wist hij niet.

Hij loopt weer angstig terug naar zijn fijne, warme mand. Maar dan — ploef! daar hoort hij het weer. Weer stappen

zijn pootjes voorzichtig over de rand. Weer snuffelt zijn neus langs de muur, langs de deur. En dan gaat die deur nòg verder open. Pie-iep!

Buiten is het heel stil en heel wit. Er is niemand. Ook baasje Kees niet? Langzaam loopt Micky verder. Hij snuffelt langs de grond. Brr! wat is dat? Er komt een vlokje op zijn neus, een zacht, wit vlokje. O! en nòg één, en nòg één! Op zijn oor, op zijn staart. Grr! ga weg! bromt hij. Ik ga je pakken! Ik pak jullie allemaal! Hij springt in het rond. Zijn lijfje kronkelt, zijn pootjes glijden. De sneeuw stúift uiteen . . . !

Plotseling staat hij stil. Wat is dat? Hij ziet iets zwarts. Het heeft een wit borstje en vier witte pootjes. En het springt zo leuk! En het draait zo grappig! Ploef! klinkt het dan. „Waf!” zegt Micky, „waf!” Dat wil zeggen: hé daar, zie je me niet? Hoor je me niet? „Waf! wie ben je?”

Dan staat het poesje ook stil. Alleen haar lijfje, dat trilt nog een beetje. „Mauw,” zegt ze, „mauw.” Ze kijken elkaar aan. En om hen heen is de grote, witte wereld. En boven hen is de maan. Die heeft alles gezien: hondje Micky en poesje Nel!

Voorzichtig doet Micky een paar pasjes vooruit. Zijn hartje bonst, zijn oogjes twinkelen. „Waf!” Het poesje durft niet naar Micky toe. Stel je voor, zo'n beest, zo'n raar, mollig beest. Zij steekt haar staart omhoog en springt weg. Rrt . . . ! Bij een boom blijft ze staan. Ze vindt het wel leuk, maar toch ook wel griezellig.

Micky komt alsmaar dichterbij. „Waf, waf!” Kom dan toch, ik wil met je spelen, ik wil met je stoeien, waf! Zijn lijfje waggelt een beetje. Hij is nog zo klein, zo jong.

En kijk, nu komt het poesje toch weer, heel voorzichtig, naar voren. „Mauw, mauw!” Dan springt ze weer weg. Langs de

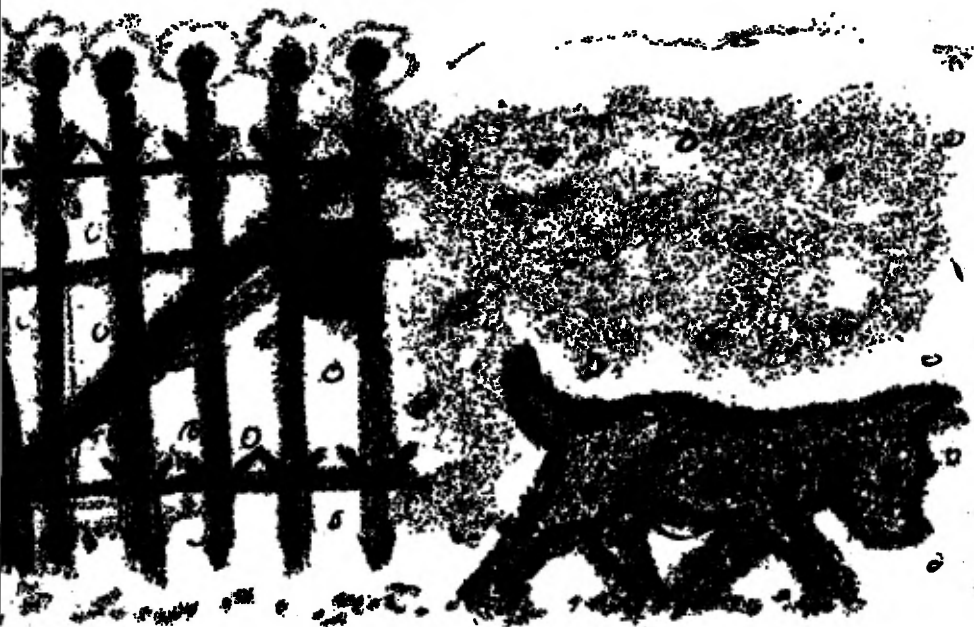
boom, langs de struiken en langs het raam, de hoek om. Wat raar, denkt Micky, en zijn pootjes waggelen voort. Langs de boom, langs de struiken, langs het raam, ook de hoek om! Kijk, daarginds gaat de poes alweer. Alsmaar verder, alsmaar vlugger. Wip, wip! En Micky maar mee! Het huis van Liesje zien ze al niet meer. En het huis van Kees is er óók al niet meer. O! o! o! En de maan, die lacht maar. Die denkt bij zich zelf: Zo gaat de nacht vlug voor mij. Ik vind dat wel leuk!

3. TWEE STOUTE VRIENDJES

Achter elkaar lopen ze voort, de kleine poes en de kleine hond. Of lopen . . . dat doen ze eigenlijk niet. Ja, Micky wel, maar poes niet. Die springt met haar staart in de hoogte. Soms kijkt ze even achterom. Dan denkt ze: Zie je me nog? Volg je me nog? En Micky waggelt maar verder. Zijn borstje hijgt ervan, zijn tongetje komt uit zijn bekje. Wacht dan toch even, poesje Nel! Stop dan toch even!

Alsmaar verder komen ze van huis. O, maar daar denken ze niet aan. O nee! Stel je voor!

Dan staat er opeens een groot, ijzeren hek. Stop! hier kunnen ze niet verder. Ach, en het ging juist zo fijn. Maar poes weet wel raad. Wip! daar zit ze boven op het hek. Wip! en daar is ze aan de andere kant op de grond. Haar pootjes drukken zich in de sneeuw. Je kunt precies haar stapjes zien. Hé, wat is dat leuk. Stap! stap! En plat wordt de sneeuw daar weer, die mooie, witte sneeuw. „Waf! waf!” jankt

Micky. Dat wil zeggen: kom nu toch, poesje Nel! Het ging juist zo prettig! Het was juist zo fijn!

Maar poesje Nel komt niet terug. Zacht loopt ze verder. Heel voorzichtig. Die rare sneeuw! Maar — waarom komt dat beest nu niet? Waarom blijft hij daar alsmaar staan? Spring nu toch ook over het hek, toe dan toch! Het ging juist zo fijn!

Haastig snuffelt Micky langs het hek. Heen en weer, heen en weer. O, en dan, dan ziet hij opeens een gat in de hoek, een klein rond gat. Hij duwt zijn neus er doorheen, zijn kop. Nu nog zijn kleine, warme lijf, zijn wuivende staart... Maar... au! wat is dat? Zijn staart zit vast. Au! Hoe moet dat nu? Au!

„Waf!” roept hij, „waf!” Hij trekt en rukt, en ja... dan schiet opeens zijn staart weer los. Maar kijk eens, er zit een klein, kaal plekje aan. Er zit een bloeddruppeltje op. Au! En aan het gaas... daar wappert een klein plukje haar, bruin haar, van een keffend hondje. Maar het hondje zelf, dat ziet het niet. Hij merkt het niet. Alleen de maan, die heeft het gezien. Hij lacht.

Stap voor stap gaat Micky nu weer verder. Wat is het hier stil! Wat is het hier fijn! En zo groot, zo vreselijk groot! Zijn neus snuffelt langs de grond. Zijn oren hangen slap. Midden in de tuin staat een heel groot huis met een brede deur. Micky ziet dat wel. Hij denkt: Zou hier misschien mijn baas zijn? Zou hier misschien mijn mand staan? Hij zet zijn pootjes op de stoep en snuffelt langs de deur. Maar die deur zit dicht. En zijn baas? Hij ruikt hem niet. En hij ziet hem niet. Ach, arme Micky! Hij wordt zo moe. Hij heeft nog nooit zo ver gelopen. En hij krijgt honger, reuze-erge honger. „Waf!” Dan loopt hij zachtjes de stoep weer af, zijn staart in

de lucht, zijn wuivend staartje met het kale, rode puntje. Hij vindt het niets leuk meer. En hij wordt zo moe. Hij gaat langs de vensters de hoek om. En dan . . . daar is alwéér een deur, een kleinere deur. Moet hij hier misschien zijn? Maar ook die deur is dicht, stijf dicht. Het is immers nacht! „Waf!” jankt Micky. En in de verte zit poes. Hè, denkt ze, waarom komt dat beest nu niet? Het ging juist zo leuk.

4. LIESJE WORDT WAKKER

Buiten wordt het licht. Ook in de kamer van Liesje. Dan wordt Liesje wakker. Ze heeft haar ogen opengedaan. Ze kijkt naar haar pop. Ze lacht. „Dag,” zegt ze tegen haar pop, „dag!”

Dan hoort ze moeder op de gang. „Mam!” roept ze, „ik ben jarig!”

Voor de open kamerdeur komt moeder. En achter haar komt vader. Ze hebben een groot pak in hun handen, een groot, rond pak. Ze komen naar Liesje toe, tillen haar even uit bed. „Ons meisje,” zeggen ze dan, „wel gefeliciteerd! Ons grote meiske. En dit, dit is voor jou. En beneden in de keuken is nóg iets, dat is óók voor jou. Hier, pak zelf maar uit.”

Liesje springt door haar bed van plezier. Dat grote pak voor haar! Wat een feest! Haar vingers plukken trillend aan het touw. Hè, het gaat niet. Vader helpt. Hij knipt met zijn schaartje heel voorzichtig het touw door. Nu het papier eraf, en dan . . . O! een mandje! een mooi, groen mandje! En

erin ligt een grote, rode strik met een belletje. Maar . . . voor wie is dat mandje? Voor wie is die strik met dat belletje? „Nu maar mee naar de keuken,” zegt moeder. „Hier, eerst je slofjes aan.”

Dan wipt Liesje de trap af, naar beneden. Ze juicht al, ze roept: „Ik weet het al! Ik weet het al! Het poesje van boer Gijs!” De onderste tree slaat ze over. Ze springt naar beneden. Ze duwt de keukendeur verder open. Ze kijkt, ze tuurt. Waar is het nu? „Poes, poes!” Hoe kan dat nu? Moeder en vader komen ook. Moeder kijkt verschrikt, maar vader lacht. „Ha, ha!” schatert hij. „Nou is me die poes zeker

op stap gegaan, zo maar in haar eentje het huis in. O, o! Misschien zit ze nu wel op de mooie versierde stoel van Liesje, aan de gedekte tafel. Ha, ha, ha!"

Liesjes hart bonst. Ze gaat de keuken uit, de kamer in. Maar ze ziet niets, helemaal niets. Ze kruipt op haar knieën onder de bank. Ze graait met haar handen achter de gordijnen. Maar nee hoor, geen poes. Boven misschien? Stil gaan ze met zijn drieën de zoldertrap op. Vader schijnt met zijn zaklantaarn in het rond. Daar op die donkere zolder staan wel dozen en flessen, kisten en koffers. Maar een poes? Nee, die is er niet. „Hoe kan dat nu?” zegt vader. „Gisteravond was ze er toch nog?”

En moeder zucht: „Nee, daar begrijp ik niets van. Helemaal niets. Alle deuren zijn op slot. Alle ramen zijn dicht.”

Alle ramen? Nee, kijk, dat kleine raampje bij Liesje staat nog open, het poesje zal toch niet . . .

Dan drukken ze alle drie hun neus tegen de ruiten. Er ligt sneeuw. Een dik pak sneeuw. O, maar dan, dan zien ze nog iets, midden in die sneeuw. Afdrukken van pootjes. Kleine poezepootjes.

Je kunt het niet goed meer zien, er is wat sneeuw overheengevallen, maar je ziet het toch. Kleine, ronde poezepootjes, zo maar in de sneeuw.

Dan komen er grote, dikke tranen bij Liesje. Ze glijden langs haar wangen naar beneden. Ze komen op haar pyjamaatje. Drup, drup — snik, snik. Nu is haar poesje weg. Nu komt het nooit meer terug. O, wat is dat vreselijk. Misschien ligt het wel ergens helemaal onder de sneeuw, misschien eten de grote honden het wel op, o, wat is dat vreselijk.

Moeder legt haar arm om Liesje heen. „Stil maar, meisje,” zegt ze, „’t komt misschien best terug. ’t Komt misschien

allemaal wel weer in orde. Kom maar, je bent immers jarig? We gaan gauw je mooie jurk opzoeken en dan eten we eerst een boterham. Misschien krijgt ze wel honger, kom maar . . .” Maar Liesje is stil in een hoek gekropen. Liesje wil geen mooie jurk aan, en ze wil ook geen boterham. Ze wil alleen maar een poesje. Een zwart poesje met een wit borstje. Boer Gijs had er een en . . . O, o, wat is dat allemaal vreselijk. Snik, snik. En grote, dikke tranen vallen weer op haar jurk neer.

Dan komen er pretlichtjes in vaders ogen. Hij lacht — hij lacht alweer. „Ik weet wat,” zegt hij, „ik ga spoorzoeken, ja, dat ga ik doen.” Hij stapt naar de kapstok — pakt zijn hoed, zijn jas . . .

Liesje houdt van verbazing op met snikken. „Spoorzoeken,” zegt ze, „wat is dat?”

„Kijk,” zegt vader, „ik ga al die plekjes langs waarop de pootjes van het poesje hebben gestaan. En dan moet ik het vanzelf vinden. Dat kan niet anders. Wacht maar . . .”

Dan stapt vader het huis uit. Hij loopt naar de eerste plekken waar de pootjes hebben gestaan. Ja, daar heeft hij ze. Nu verder — ja, daar lopen ze heen, naar het schuurtje bij Kees. Hé, dat is raar, nu ziet hij nog meer afdrukken. Afdrukken van hondepootjes — hoe kan dat nu . . . ? O kijk, daar gaan ze verder, langs de struiken, langs het huis — de hoek om. En vader gaat ook verder. Zijn hoofd naar beneden. Zijn handen in zijn zak. Langs de struiken, langs het huis — de hoek om.

5. DE POOTJES IN DE SNEEUW

Kees is ook wakker geworden. Hij heeft zo'n echt plezierig gevoel vanbinnen. Wat was er ook weer . . . O ja, nu weet hij het. Hij weet het ineens . . . Micky! Zijn benen zwaaien over de rand van zijn bed. Hij trekt zijn pyjama met een vaartje uit en gaat zich wassen.

Het water stroomt in het fonteintje neer. Zijn kuif wordt nat — zijn broek en de vloer ook. Spetter — spat, spetter — spat. Dan draait hij de kraan weer dicht en pakt zijn kleren. Zijn trui, zijn broek, hemd, kousen, schoenen. Brr, 't is koud. Koud en . . . ja warempel: wit, helemaal wit! Dat is nog eens fijn! En hij heeft lekker vrij van school — dat is wat! Kan hij lekker sneeuwballen gooien en . . . Hoe zou Micky die sneeuw eigenlijk vinden? Zou hij bang zijn?

Even later wipt Kees op zijn stoel aan tafel. „Hè mam, mag ik nu vast gaan — het duurt zo lang!”

Maar daar wil moeder niets van weten. „Niks ervan, zitten blijven,” zegt ze. „Weet je wat, brokkel maar vast wat brood voor Micky en doe er maar melk bovenop, hier.”

Kees brokkelt het schaalteje vol. Gaat dan even later fluitend op weg. Een dikke trui aan, dikke wanten en in zijn handen het etensbakje voor Micky.

Hè, wat is dat . . . ? Het schuurtje staat een beetje open. Hoe kan dat nu? Hij heeft toch gisteren de deur wel dichtgedaan, of . . . Haastig loopt hij het schuurtje binnen. Maar de mand is leeg, Micky is . . . Verbaasd zet hij het etensbakje neer, komt dan het schuurtje weer uit. O, kijk nu eens . . . daar zijn afdrukken van pootjes — hondepootjes. O, en daar, daar zijn nog meer pootjes, kleinere pootjes. Zijn dat mis-

schien poezepootjes? Kijk, daar gaan ze heen, langs de struiken, langs het huis, de hoek om. En Kees gaat mee — zijn hoofd naar beneden, zijn handen op zijn rug, langs de struiken, langs het huis, de hoek om.

6. WAT IS DAT LEKKER...!

Poesje Nel vindt het niets leuk meer. Het hondje is verdwenen. En alléén spelen, och... Ze voelt ineens, dat ze honger heeft. En dorst, reuze-erge dorst. Maar haar bakje melk is hier niet, en het schoteltje brood staat hier niet. Tussen de struiken ritselt iets — rtss — rtss. Wat is dat? Een muis misschien, of...? Poesje Nel springt en zoekt, springt en zoekt, maar nee, ze vindt niets, helemaal niets. Maar... nu ruikt ze iets, ze ruikt iets heel lekkers. Mmm, wat fijn! Ze likt met haar tongetje om haar snorrebaard. Mmm, als ze zo iets eens te pakken kon krijgen!

Met haar neus in de lucht loopt ze zachtjes voort. Zachtjes naar het smalle raam van het grote huis. Dat raam staat een stukje open en onder dat open raam door komen al die heerlijke geuren. Poesje Nel springt... wip! En neer dalen

haar vier fluwelen voetjes op het raamkozijn. Ze loert naar binnen. Ze ziet niemand, helemaal niemand. Achter het raam is een grote lange aanrecht. O, en op die aanrecht . . . Zachtjes sluipt poesje Nel verder. In één van de schalen zit vlees. Heerlijk, koud, gesneden vlees. In het andere schaalje vla. Heerlijke, dunne, gele vla. Op een groot rond bord staat een pudding. Een donkerbruine pudding. O, o, wat is dat allemaal heerlijk. Wat is dat reuzelekker! Poes smult. Ze weet niet waar ze het eerst of het laatst aan moet beginnen, daarom neemt ze van iedere schaal wat. Hè, wat lekker! Eindelijk is het buikje van poesje Nel zo vol geworden, dat er niets meer bij kan. Dan springt ze weer van de aanrecht af en verdwijnt in de grote, stille tuin.

7. O, WAT VRESELIJK!

In het grote huis loopt een dikke vrouw met een rond gezicht bedrijvig heen en weer. Juffrouw Bets, heet ze. Ze heeft het vandaag verschrikkelijk druk! Maandag, wasdag, en nu komen er ook nog mensen om te eten. Vreemde mensen, uit een heel ver land.

Mevrouw heeft tegen juffrouw Bets gezegd: „Nu moet je maar iets erg lekkers halen voor onze gasten. Ze zullen wel honger hebben. Ze hebben al uren achter elkaar gereisd. Ze zullen ook wel erg moe zijn. Als je nu zorgt, dat het eten wat vroeg klaar is, dan kunnen ze daarna nog even rustig zitten. En ja, mijnheer en ik gaan de gasten zelf van het vliegveld

halen. Als we dan terugkomen, zouden we dan ook allemaal nog een kopje koffie kunnen krijgen?"

Zo waren mevrouw en mijnheer vertrokken, zo was juffrouw Bets alleen achtergebleven. O, wat had ze veel te doen! Koffie, soep, aardappelen, groente, vlees, pudding, vla, slagroom. Dat waren acht dingen die ze allemaal vanmorgen klaar heeft moeten maken.

Nu, aan het eind van de morgen, staat al het eten keurig op een rij op de aanrecht in de keuken. En in de zitkamer staat de koffie al op het lichtje. Alleen nog even de stofjes in de kamer wegvegen... Ziezo, ook dat is klaar. Nu mogen ze komen.

Een uurtje later is er in het grote huis een gezellig gepraat en gelach. Wat een mensen...! Allemaal hebben ze een kopje koffie gedronken. Nu gaan ze aan tafel. Eerst krijgen ze soep. En ondertussen gaat juffrouw Bets in de keuken vast de aardappelen en groente in de schalen doen. Die zet ze in het tussenluikje, dat uitkomt in de eetkamer. Nu loopt ze naar de aanrecht en pakt de schaal met vlees. Maar wat is dat...? Haar ogen worden groot van verbazing. Wat liggen al die plakjes vreselijk rommelig, en kijk, daar is een hele open plek. En dat plakje is er nog maar half. Hoe komt dat? Maar juffrouw Bets heeft niet veel tijd om dat nu te gaan uitzoeken. Als het belletje gaat, moet ze naar binnen. Dan moet ze alles vanuit de andere kamer weer aanpakken en op de tafel zetten, één voor één. Haastig pakt ze een groot stuk vlees uit de kelder en snijdt er wat plakjes af. Gelukkig, dat dat kan, denkt ze. Stel je voor, dat ze niets meer had overgehouden, wat dan...

Ting! gaat het belletje, en juffrouw Bets loopt de kamer in.

Haar wangen zijn nog rood van de schrik, haar vingers beven nog een beetje. Maar niemand ziet het. Dan pakt juffrouw Bets de borden van de tafel, zet er de schalen voor in de plaats. Als laatste de schaal met vlees. Er liggen wat zandkorreltjes op de rand. Die heeft ze zo net niet gezien. Nu ziet ze ze wel. En ook mevrouw heeft ze gezien. Ze krijgt een rimpel in haar voorhoofd. Ze vindt het naar. Haar ogen zoeken de ogen van juffrouw Bets. Dan veegt juffrouw Bets voorzichtig met het puntje van haar schort het plekje schoon. Mijnheer heeft het gelukkig niet gezien. Maar mevrouw wel. Hè, wat naar — hoe kan dat nu toch? En alles was zo keurig in orde!

Haastig gaat juffrouw Bets de keuken in. Als het belletje weer gaat, moet de pudding in het luikje staan, en ook de vla. En de slagroom moet ze nog even klaarmaken. Ze schudt het flesje leeg in het schaalpje, doet er wat suiker bij en klopt het op. Ziezo — dat kan vast in het luikje. Nu de pudding, de mooie, ronde pudding.

Maar o! wat schrikt juffrouw Bets. O, kijk toch eens! Die schaal! Ja, de pudding is er nog op, maar geen mooie pudding, geen ronde pudding. Er is iets af, een heel groot stuk. En aan het schaalpje vla is gelikt, het velletje dat erop gekomen was, is helemaal stuk gemaakt. En op de aanrecht liggen stukjes bruine pudding en drupjes gele vla. Wat is dat vreselijk!

Ting! gaat het belletje in de kamer. Dat betekent: kom maar, juffrouw Bets. We hebben het eten zover op. Nu hebben we nog wel trek in iets. Lekker pudding. Kom maar!

Maar juffrouw Bets komt niet, juffrouw Bets kan niet. Ze kan toch niet zo met die half opgegeten pudding naar binnen? En in de kelder staat ook niets meer. O, hoe moet dat nu? Die arme juffrouw Bets. Er komen tranen in haar ogen. Eén begint er langs haar wang naar beneden te druppelen, o! en binnen wachten de gasten. Stil, ze mag niet huilen. Ze wil niet huilen.

Dan klinken er stappen in de gang. Haastige, snelle stappen. Om het hoekje van de deur komt mevrouw. Ze kijkt boos. „Juffrouw Bets,” zegt ze, „nu moet je eens niet staan dromen. We hebben al lang gebeld, waar blijft die pudding nu toch? Alles was keurig in orde, heb je gezegd. Maar ik zie er niets van. Helemaal niets. En je bent anders altijd zo flink. Hoe komt dat toch?”

Mevrouw stapt door naar de aanrecht. Ze zal zelf de pudding

wel pakken. De bruine pudding met de gele vla. Maar . . . dan worden ook haar ogen groot van schrik. „Nee maar,” zegt ze, „wie heeft dat gedaan?” Mevrouw buigt zich uit het open raam. Juffrouw Bets ook. Ze zien de grote, witte tuin, ze zien het besneeuwde paadje. O — maar dan . . . ze zien nog meer! Pootjes in de sneeuw. Hondepootjes en poezepootjes. Vlak voor het raam.

„Wacht maar,” zegt juffrouw Bets, „ik zal ze wel krijgen, die rovers!” Ze loopt de keuken uit, de gang in, ze doet een kast open en pakt een matteklopper. „Wacht maar,” zegt ze, „als ik ze vind, dan zal ik ze!”

8. GA WEG, BRUTALE KEREL!

Er loopt iemand langs het hek. Een grote man. Hij heeft z'n hoofd naar beneden en z'n handen in z'n zakken. Af en toe blijft hij even staan, dan buigt hij nog verder voorover. Dan loopt hij weer door, het hek langs.

Die man zoekt poezepootjes. Kleine, ronde poezepootjes. Hij heeft al een heel eind gelopen, alsmaar met z'n hoofd naar beneden. Dan ineens blijft hij staan. Nu ziet hij geen poezepootjes meer. Hé, wat raar is dat. Hij is het spoor ineens kwijt. En het ging juist zo goed. En thuis wacht zijn kleine, jarige meisje. Thuis staat een ronde, groene mand — een groene mand met een rode strik erin. Een strik met een belletje. Hoe moet dat nu? Hij ziet nog wel andere pootjes in de sneeuw. Hondepootjes — maar die moet hij niet hebben, alleen maar poezepootjes.

O, maar kijk eens — aan de andere kant van het hek! Daar zijn nog wèl pootjes. Hé, dat is grappig. Het poesje is er natuurlijk overheen gesprongen, nu weet hij het wel weer. Hij moet ook naar de andere kant van het hek. Dan kan hij weer verder. Wacht maar . . . Alleen dat huis. Måg hij daar wel zo maar langs lopen? Måg hij wel zo maar in de tuin? Ja maar — poesje Nel is er immers, en hij moet poesje Nel immers halen? Dan kan het niet anders, toe dan maar. Hij doet het draaihek open en stapt de grote tuin in.

Even kijkt hij rond — mooi is het hier en stil, erg stil. Hier heeft nog niemand gelopen. De sneeuw ligt als een uitgespreid fluwelen kleed — wat staat dat mooi. Maar veel tijd om te kijken heeft hij niet. Verder, langs de sporen van de poezepootjes. 't Is niet moeilijk ze hier te vinden. Hier! — en daar! Langzaam loopt hij verder . . . Zijn ogen kijken weer naar beneden, zijn rug is gebogen.

Dan schrikt hij ineens op. Hij hoort snelle, driftige stappen. En een helle stem roept: „Hé, wat moet dat hier om het huis? Hé, brutale kerel, wil je maken dat je weg komt? 't Is hier geen wandelpark, 't is hier geen . . .” Juffrouw Bets komt snel dichterbij, ze heeft de matteklopper omhoog. „Wat is dat tegenwoordig allemaal,” roept ze. „Poezen, honden, mannen . . .” Haar ogen kijken fel. Haar kleur is nog rood. Diep rood. Op haar voorhoofd danst een krul. Ze merkt het niet. De vader van Liesje staat verschrikt stil. Hij neemt zijn hoed af. Hij zegt: „Ik ben de vader van Liesje. Liesje is vandaag jarig en . . . haar poesje, haar . . .”

„Ga weg,” roept juffrouw Bets. „Ik wil geen vaders zien. Ik wil geen poezen meer zien. Mijn heerlijke pudding! mijn heerlijk vlees! Als ik nog een poes zie, dan zàl ik hem, ik zàl hem!” Ze steekt haar matteklopper ver vooruit. Zover,

dat hij haast tegen de neus van Liesjes vader komt. En Liesjes vader . . . ? Hij begrijpt het niet. Hij wil het zo graag uitleggen, maar hij kan het niet. Die juffrouw is zo boos. Als hij hier zal blijven staan dan . . . Langzaam draait hij zich om. Droevig loopt hij het hekje uit. Hij kijkt niet meer naar poezepootjes. Hij kijkt ook niet meer om. Hij denkt aan Liesje, zijn jarig meisje. Hij zou haar poesje gaan zoeken, en nu komt hij zonder poesje thuis. Dat kan toch eigenlijk niet? Maar . . .

9. IS HIER SOMS IEMAND?

Na een poesje komt er een jongen aangelopen: Kees. Kees, met z'n handen op z'n rug en z'n hoofd naar beneden. Kees, die zoekt naar hondepootjes. Nu komt hij bij het gat in het hek. Kijk, daar onderdoor lopen de pootjes verder. En daar, aan dat gaas, daar hangt een klein plukje bruin haar . . . dat is van Micky, zijn Micky! Op handen en voeten kruipt Kees zelf ook door het gat. Mooi zo, nu verder, kijk, daar gaan de pootjes. Ze komen bij de voordeur. Maar die zit dicht. En de pootjes gaan ook weer terug. Ze gaan de hoek om — naar de andere deur. Kees gaat ook de hoek om naar die andere deur. Maar ook die zit dicht. Dan lopen de pootjes weer verder de tuin in. En Kees gaat mee, steeds verder de tuin in. Achter in die tuin staat een grote schuur. Een schuur met grote, groene deuren. Daar zijn die pootjes naar binnen gegaan. Voorzichtig loopt Kees ook naar binnen. „Micky,”

fluistert hij, „Micky, hier is het baasje. Ben je hier, Micky?” In de schuur is het halfdonker. Kees knijpt zijn ogen samen om beter te kunnen zien. Hij ziet een broek liggen. Zeker van de tuinbaas of zo. Die broek is erg stuk. Er zit een groot gat in. Hoe zou dat komen . . . ? Er liggen ook schoenen in die schuur. Ze liggen zo maar slordig op de grond . . . wie zou dat gedaan hebben . . . ? Micky zal toch niet . . . o . . . 't Zou best kunnen, stel je voor.

Dan opeens . . . er komt iemand aangelopen. 't Is een vrouw. Een vrouw met een boos rood gezicht. Ze heeft een matteklopper in haar ene hand. „Wel allemensen,” hoort Kees haar zeggen. „Nu heb ik hondepoten en poezepoten gezien. En nu is er ook alweer iemand hier in de schuur geweest. O foei, 't is gewoon niet meer veilig rondom het huis. Ik zal de politie waarschuwen. Ja, dat zal ik zeker doen.” Ze komt haastig naar de schuurdeur toe. Ze pakt de deur in haar ene hand. De matteklopper trilt in haar andere. Ze is een beetje bang. Daarom roept ze hard: „Als hier iemand is . . . o wee! pas op . . . ! Ik heb de matteklopper bij me. Pas op . . . !” Ze steekt haar neus om het hoekje van de deur. Ze ziet ook die kapotte broek — die kapotte schoenen. „Wat is dat . . . ?” roept ze. „Schande, foei! 't Is verschrikkelijk! Is hier soms iemand?” Haar ogen knijpen zich samen en turen de donkere schuur in. 't Blijft er stil — doodstil . . . Of . . . Boem! Jufvrouw Bets trekt de deur achter zich dicht en draait de sleutel om. „Foei,” roept ze. „Ik zal ze.” Dan loopt ze weer weg. De matteklopper nog steeds voor zich uit. 't Lijkt wel of ze nog meer verwacht. Beesten of mensen . . . ?

10. VAN EEN KLEINE JONGEN EN EEN DONKERE SCHUUR

In de donkere schuur zit Kees. O, wat is die Kees geschrokken. Zijn hart bonst er nog van. Hij heeft zich doodstil gehouden, maar hij was zo bang. En hij is nog bang. Het is zo donker nu de deur dicht is. En . . . heeft hij het goed gehoord . . . heeft die vrouw de schuur op slot gedaan? Dat zou verschrikkelijk zijn. Zachtjes sluipt hij naar het raampje toe. Als hij op z'n tenen staat kan hij er net door kijken. Dat raampje staat open. Nee, hij ziet of hoort niemand meer. Zou die juffrouw nu echt de politie gaan halen? Stel je voor, dat hier ineens een politie-agent zou binnenstappen. Zo'n hele dikke. Stap — stap. O — en als die dan met z'n grote

handen Kees eens in z'n nek zou pakken en bulderen: „Zo, nu heb ik je eindelijk, vriendje. Kom jij maar mee naar het bureau. Ja, jij hoort hier helemaal niet. Een inbreker ben je, een slechte inbreker. Ik zal je in de gevangenis opsluiten. Ik zal je leren, ventje. Hier . . . brood met spinnen moet je eten. Van die grote vette spinnen, hier . . . opeten — vooruit!”

Kees krijgt het er heet van. Zijn handen beven. Zijn lip trilt. „O moeder,” snikt hij zachtjes. „O moeder . . . ik ben hier . . . zoek me dan toch . . . haal me dan toch. Ik ben zo bang. Ik ben zo vreselijk bang.” Hij durft haast niet te huilen. Want als die vrouw hem hoort . . . Die vrouw mag het niet weten, want die stuurt de politie. Dat moet niet. Hij moet hier uit. Zo vlug mogelijk. Hij moet uit deze akelige, natte schuur de tuin weer in, maar hoe? En dan begint Kees weer zachtjes te snikken. Hij weet het niet . . . nee, hij weet het niet. En als hij er dan vannacht nog zit? Stel je voor, zo'n lange, donkere nacht. Dan komen er misschien wel wilde dieren. Tijgers en beren en leeuwen. Dan zullen die leeuwen hem misschien wel verslinden. Ineens moet Kees aan de school denken. Daar heeft de juffrouw ook een verhaal verteld van een man, die in een kuil met leeuwen gestopt werd. Maar die leeuwen deden hem niets. Dat kwam omdat hij ging bidden tot God, dat kwam omdat . . . Dan weet Kees ineens wat hij doen moet. Hij vouwt zijn handen samen, hij knijpt zijn ogen dicht. „Heer,” fluistert hij, „er zijn nog geen leeuwen, maar wilt U mij toch vast helpen, het is hier zo donker, het is hier zo naar . . .” Als hij zijn ogen weer open heeft, is hij toch een beetje rustiger geworden. Jezus is ook in een stal . . . dan is Hij immers ook in een schuur!

In een van de hoeken ligt hout. Allemaal boomstammetjes,

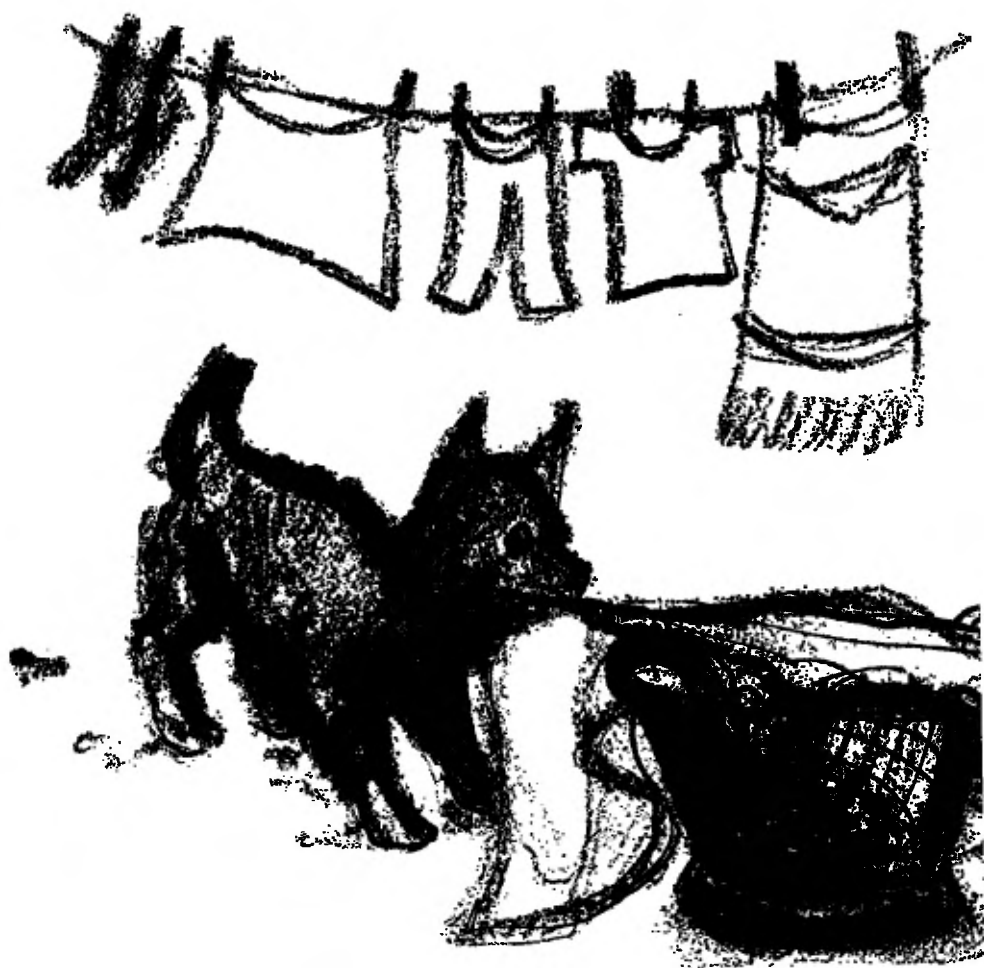
die stukgezaagd zijn, en daarna opgestapeld. Heel hoog tegen een muur. Zo reiken ze wel tot aan de bovenkant van de schuur. Hé, als Kees nu eens van die blokken ging opstapelen, zou hij dan niet net bij dat raampje kunnen komen, daar aan de zijkant? Kees sjouwt. Brede blokken legt hij onderaan. Kleinere er bovenop. 't Gaat — 't gaat prachtig! Hij loopt op zijn tenen . . . van de hoek naar het raam. Van het raam naar de hoek. Heen en terug. Eindelijk is de stapel zo hoog, dat Kees er voorzichtig bovenop kan klimmen. En ja . . . dan kan hij gemakkelijk bij dat raampje. 't Is maar een klein vierkant raam. Zou hij er doorheen kunnen kruipen, zou dat lukken? Eerst zijn hoofd . . . dat gaat goed. Dan zijn schouders . . . dat gaat ook. Nu verder. Hij geeft zich met z'n ene voet nog een zetje de lucht in. Rommeldebommel hoort hij dan achter zich in de schuur. De blokken zijn omgerold. Nu kan hij niet meer terug. Nu heeft hij nergens meer een steuntje. Zijn armen maaien vooruit, zijn benen zwaaien achteruit, en om z'n buikje zit het raam. Oef — wat krijgt die Kees het benauwd. Dan voelt hij een richeltje. Een richeltje boven zijn hoofd. Is het van het dak? Is het van de stenen? Nu kan hij verder. Langzaam aan. Ja, nu zijn benen nog — zijn voeten. Met een sprong komt hij op de grond terecht. Hij is er, hoera! Hij is er. Nu moet hij weg. Weg van dat grote huis — weg uit die grote tuin. Maar Micky dan . . . ?

11. DIE ARME, STOUTE MICKY

In het dorp waar Kees en Liesje wonen, staan heel veel kleine huisjes, allemaal op een rij. Ze leunen twee aan twee tegen elkaar aan, het lijkt net of ze een beetje moe zijn. Er zijn niet veel mensen op de weg. Ze zitten allemaal in die kleine huisjes. Ze hebben het daarbinnen lekker warm. Ze willen liever niet naar buiten, want daar ligt sneeuw. Maar kijk, bij het eerste huis . . . daar staat nog wèl iemand buiten. 't Is een oude vrouw. Ze heeft een doek om haar hoofd geknoopt en een dikke das om haar nek. Vlak voor haar voeten staat een teiltje. Daar zit allemaal wasgoed in. Keurig schoon goed. Hemdjes, broekjes en handdoeken, van alles door elkaar. En telkens haalt die oude vrouw een stukje wasgoed uit het teiltje te voorschijn. Dan pakt ze uit een kom een paar knijpers, en zo komt er weer een stuk aan de lijn. 't Is een koud karwei. Brr! haar handen zien blauw van de kou. Maar ze gaat ijverig door. Straks, dan kruipt ze bij de warme kachel, dan kunnen haar handen weer lekker warm worden. Weer bukt ze zich. En weer komt er een stuk wasgoed te voorschijn. Dan gebeurt er iets ergs. Er komt een hondje aangesprongen, een bruin, keffend hondje. Hij vindt het een leuk spelletje. Zijn baasje doet ook wel eens zo iets. Dan raapt hij een houtje op van de grond en dan moet hij — Micky — het pakken. En als hij het te pakken heeft, komt het baasje het weer van hem afpakken. Ja, dat is een leuk spelletje. En — nu doet dat vrouwtje het ook. Hé, dat is leuk — dat is aardig — waf! En Micky pakt ook iets uit dat teiltje. 't Is zacht, 't is ook nat, maar dat geeft niet. Hij trekt . . . o, wat is dat lang, wat is dat moeilijk, maar 't gaat . . . hij houdt het

stevig vast, hij loopt ermee de tuin in . . . Als de oude vrouw de knijpers aan het hemdje heeft gedaan, bukt ze zich. Maar wat is dat? „O foei! Ho, jij lelijke hond — o — akelig beest . . . ik zàl je! O, pas toch op — mijn mooie laken! Kom hier! Hier, zeg ik je. Hier!”

Ze strompelt achter Micky aan. Ze kan niet zo hard, en die

sneeuw is zo glad. „Hier, zeg ik je . . . akelig beest!” Micky's staartje begint te kwispelen. „Hier,” dat zegt zijn baasje ook altijd als die hem achternaloopt. „Hier,” dat zegt het vrouwtje ook, dat is aardig, dat is leuk! Micky holt vooruit. De tuin is te klein. Dan gaat hij de weg wel op. Hè, waarom loopt dat vrouwtje nu niet vlugger? Het gaat zo langzaam. Even laat hij het laken los. Gaat erbij staan kwispelen. „Waf,” zegt hij, „waf!” Dat wil zeggen: kom dan! pak het dan! En het vrouwtje pakt al. Mis! Net op tijd heeft Micky het weer in zijn bek genomen. Daar gaat hij weer. Zijn staartje kwispelt in de lucht.

„Net te laat,” zucht het vrouwtje, „mijn mooie, schone laken . . . wat is dat erg.” Dan kan de oude vrouw niet meer. Ze leunt tegen een hek. Ze hijgt.

Dan vindt Micky het óók niet leuk meer. Hij laat het laken los. Hij gaat verder. Hij snuffelt met zijn neus langs de straat, door de sneeuw. Brr, wat kriebelt dat!

Achter hem pakt de oude vrouw het laken op. Ze zucht. Haar mooie, schone laken. Die akelige hond. Ze steekt haar vuist in de hoogte. „Als ik je krijgen kon . . . !”

Er loopt een paard over de weg. Een sterk, bruin paard. Achter hem rinkelen de bussen op de grote kar. Een man houdt de leidsels stevig vast. Hij klakt met zijn tong. Hij klikt met zijn zweep. „Vort paard — vooruit!” Micky ziet dat paard óók. Zo'n reuzegroot beest! O, wat is hij zelf nu klein! Hij vindt het leuk, dat grote, sterke paard. 't Is vast een vriendelijk beest. En zo gezellig! Micky loopt mee, vlak naast het paard, vlak naast de wagen. Maar wat gaat dat hard — wat gaat dat snel! Zijn tongetje komt uit zijn bek te voorschijn. O, hij kan haast niet meer. Klep — klap, gaan de

paardehoeven over de smalle weg. Even moet Micky langzaam lopen. Even moet hij diep ademhalen. Maar dan opeens . . . „Au, au!” piept hij, „au, au!” De man roept hard: „Ho, paard, ho!”

Er komen mensen aangelopen. Ze zeggen: „Dat hondje zat tussen de wielen, baas . . . ’t Heeft zich lelijk bezeerd.”

Arme Micky. Zijn lijfje doet zo’n pijn, z’n pootjes zijn zo slap. De man van het paard buigt zich over hem heen. Pakt hem voorzichtig op en legt hem tussen een deken. „Stil maar, beest,” zegt hij dan, „heb je je zeer gedaan? Och, dom beest. En waar is je baas dan . . . waar is je huis?”

„Waf,” jankt Micky. Dat wil zeggen: ik heb zo’n pijn, ik weet het niet, ik weet het allemaal niet.

Er komt een man aangefietst. Een man met een zwart pak en een witte pet. „Ach, agent,” roept dan de baas van het paard. „Er zat een hond onder m’n wagen. ’t Is geloof ik wel meegevallen, maar ’k weet niet van wie die hond is.” De agent doet voorzichtig de deken op zij. „Nee,” zegt hij, „dat weet ik ook niet. Maar . . . zal ik hem maar meenemen? Daarginds is een speciaal huis voor dieren. Daar hebben ze veel meer van die rakkers. Daar kunnen ze ook wel naar z’n pootje kijken. Kom maar.” Heel voorzichtig tilt hij Micky op. Micky jankt. „Waf, waf,” zegt hij, dat wil zeggen: voorzichtig hoor, ’t doet zo’n pijn. Pas maar op. Maar . . . de agent doet voorzichtig. Zachtjes legt hij Micky tegen zich aan. „Kom maar,” zegt hij, „ik zal wel voor je zorgen — stil maar.” Dan pakt hij z’n fiets weer op en rijdt kalm verder, met Micky tegen zich aangedrukt.

12. VAN EEN HELEBOEL HONDJES

Bij een groot, wit huis stapt de agent van zijn fiets. „Dierenasiel” staat er met forse, glimmende letters boven de ingang van dat huis. Dat betekent: hier bewaart men dieren, hier past men op ze. Als de agent gebeld heeft, gaat de deur open. Een juffrouw in een witte jas kijkt vragend naar de man met de witte pet en dan naar het pakje in z'n hand. Ze ziet het al, een hondje — een schattig, bruin hondje. „Ach, wat lief,” zegt ze. „Is hij z'n baasje kwijt? Nou, kom maar, hoor, wij hebben nog wel een plaatsje voor je en we hebben ook nog wel iets te eten, kom maar.” Voorzichtig neemt ze Micky over uit de handen van de agent. „Dat arme beest,” zegt ze dan, „heeft hij zich soms pijn gedaan? Hij heeft een kaal plekje aan z'n staart.”

„Ja,” zegt de agent, „een kaal plekje. En z'n lijfje doet van achteren ook een beetje zeer. Dat komt door die wagen. Een grote, zware wagen, die kwam tegen hem aan, zo maar ineens.”

De juffrouw voelt nog eens aan Micky's achterpootjes, aan zijn warme, zachte rugje. Maar Micky piept niet meer. Micky is dat al lang weer vergeten. Hij is nu weer op een nieuwe plaats, hij ziet nu weer nieuwe dingen. Micky vindt dat wel leuk, hij wil best nieuwe dingen zien. Hij is o zo'n nieuwsgierig hondje. „Waf.” De agent gaat weg. „Ik heb nog veel te doen vandaag,” zegt hij. „Maar als ik z'n baasje zie, zal ik hem sturen, hoor! Vast!” De deur valt achter hem dicht. Dan blijft Micky alleen, alleen met die nieuwe juffrouw in haar witte schort. Die neemt hem mee onder haar arm.

„Kom maar, beestje,” zegt ze, „hier zijn nog meer honden. Daar kun je zolang mee spelen tot je baasje komt.”

Ze loopt een lange gang uit, een deur door — langs een kamertje. Micky vindt het prachtig. Zijn staartje kwispelt. „Waf,” zegt hij weer. „Toe maar, juffrouw. Wandel maar verder met me, ik vind het zo leuk!”

Aan het eind van het huis is een grote deur. Daarachter is de tuin. Een grote, lange tuin. In die tuin staan hokken. Nee, niet van hout, van gaas. Het lijken net kippenhokken. Ze zijn heel groot, en heel lang. En in die hokken . . . daar lopen honden aan de ene kant en poezen aan de overkant. O - o - wat een honden, wat een poezen! Aan de ene kant zijn wel veertien honden, allemaal bij elkaar, groot en klein, wit, zwart of bruin. En blaffen dat die honden doen — heel geweldig! Micky schrikt er een beetje van.

Toch vindt hij het ook wel leuk. „Waf,” zegt hij, „hier ben ik — ik ben Micky — zien jullie me wel?” Hij wipt een beetje op de arm van de juffrouw — op en neer — op en neer.

De sleutel van het slot wordt omgedraaid, het hok gaat langzaam open, en Micky wordt neergezet. Dan gaat de deur weer dicht. Hij vindt het toch wel weer een beetje griezelig. Stilletjes blijft hij zitten. Even kijkt hij, door het gaas naar boven, de juffrouw aan. 't Is net of hij wil zeggen: Hè, 't was nu juist zo gezellig op uw arm. Is dit nu wel nodig? Maar veel tijd om na te denken, heeft Micky niet. Een grote, mooie hond komt naar Micky toegestapt. Hij heeft prachtige, glimmende, lange haren en een deftige, rode band om z'n nek. Aan die band hangt zelfs een rond, gouden penninkje.

Micky voelt zich ineens een heel klein straathondje. O, denkt hij, wat is dat een belangrijke hond. Nu is die mooie

hond al vlakbij. Stil in het hoekje wacht Micky af. Wat zou er nu gaan gebeuren . . . ? Maar — er gebeurt niets. Helemaal niets. Even komt die hond met z'n neus vlak bij Micky. Maar — nee, dan keert hij weer naar z'n eigen plaats terug. Dat hondje is veel te klein, veel te lelijk voor hem.

De andere honden zijn ook een beetje nieuwsgierig geworden. Ze komen ook een beetje dichterbij. Ze vinden het wel leuk en gezellig, zo'n nieuw beest erbij. 't Is weer eens wat anders.

„Waf — woef — woef,” zeggen ze, dat betekent: waar kom jij vandaan, hondje, ben jij je baas al lang kwijt?

„Waf, waf,” zegt Micky, dat betekent: o, al zó lang, zó lang, de hele dag al, 't is verschrikkelijk. Dan begint hij ineens zachtjes te janken. Hij had zo'n warm mandje in de schuur, hij had zo'n vriendelijk baasje, en nu is het weg. Allemaal weg. „Waf — waf.” O, wat is dat verschrikkelijk! Een klein wit-zwart hondje komt het dichtst bij Micky staan. Het is net of dat hondje Micky het best begrijpt. „Waf,” zegt hij, „stil maar, ik ben ook m'n baasje kwijt. Maar ik denk dat het allemaal best weer in orde komt.”

Als Micky er een poosje is en al wat gaat wennen, gebeurt er iets fijns. De juffrouw, die hem gebracht heeft, komt er weer aan. Ze heeft nog iemand bij zich. Een deftige dame met een dikke jas en dikke, warme schoenen. Samen komen ze langzaam naar het hok toegewandeld. Dan blijven ze staan. Opeens begint die mooie, grote hond heel erg te blaffen en te springen. O-waf — dat is zijn vrouwtje, die dame — zijn vrouwtje — echt waar — kijk dan toch! O honden, ga allemaal maar op zij, dan kan mijn vrouwtje mij beter zien!

Die dame, achter de tralies, lacht. Haar witte tanden blinken. De juffrouw draait de deur open. Het slot knarst. Dan springt die mooie, grote hond naar buiten. Hij springt tegen

zijn vrouwtje op. Hoger, steeds hoger. Zijn poten raken haar gezicht. Hij danst om haar heen. En die dame, die lacht maar. Dan draait de juffrouw de deur weer op slot. Met z'n drieën gaan ze weg, die juffrouw, die dame en die hond. Nu wordt het weer een beetje rustiger. Micky en het zwart-witte hondje blijven dicht bij elkaar. Zij worden twee goede vriendjes. Ze zijn beiden haast even groot, ze zijn ook beiden even oud. Ze willen beiden weer naar hun baasje. En die andere honden dan? Die ook, maar die hadden het nog niet aan Micky verteld.

13. EN POESJE NEL?

Maar waar is poesje Nel toch gebleven? Die was immers het eerst weggelopen, en toen Micky pas, als nummer twee. Toen was poesje Nel het eerst die tuin ingegaan en Micky als nummer twee. Poesje Nel had als eerste van de pudding gesnoept en Micky . . . ? Nee, Micky niet, Micky had het werkelijk niet gedaan.

Toen poesje Nel haar buikje rond gegeten had, was zij gauw de tuin weer ingegaan. Niemand had haar gezien. In die tuin kon poesje Nel zich best vermaken. Er waren bomen en planten genoeg. Ze kon zo fijn klimmen, veel beter dan bij Liesje thuis. Daar moest ze in de keuken blijven, maar hier . . . rrtss . . . ! met een vaartje klauterde ze weer een boom in; rrtss . . . ! met een vaartje liet ze zich weer zakken. Wat was die tuin groot! Hier zou ze wel uren kunnen spelen. Maar . . .

ze deed het niet, o nee, ze wilde verder. Alsmaar verder. Ze wilde ook de weg op. De huizen van dichtbij bekijken. Daar waren mensen en dat was veel gezelliger. De tuin liet ze achter zich liggen. Verder moest ze, steeds verder.

In de straat tussen de huizen spelen kinderen. Kleine meisjes en grote jongens. „O,” roept één van die jongens, „kijk eens, een poes! Jongens, pak 'em!” De grootste jongen trekt z'n jas uit en slingert die poesjes kant uit. Hij wil die jas over het poesje heengooien, dan kan hij het dier beter pakken. Het lukt niet, gelukkig niet.

Die jongens zien er zo ruw uit, ze zijn zo baldadig. Als zij het poesje pakken, zal het niet best voor het beestje zijn! Dan zouden ze . . . wie weet . . . ? Poesje Nel schiet rakelings langs de jongens heen. Ai, wat is het hier wild, wat is het hier vreemd. Ze wil wel spelen, maar anders. Op een afstand blijft ze staan.

Maar de jongens zien dat. Ze roepen: „Kijk daar is'ie nog, toe nou — hollen! Wacht maar, we zullen je vangen — hier — kom hier!”

Poesje Nel loopt zo hard als ze kan. Daarginds is een boom. Een hoge, steile boom. De stam reikt tot hoog in de blauwe lucht. De takken zijn wijd uitgespreid. Ze rent tegen de stam omhoog. Ze klimt in de wijde, hoge takken. Die jongens blijven onder aan de boom staan. Hè, ze vinden het niets fijn, dat die boom daar stond. Ze vinden het niets leuk, dat poesje Nel daarin geklommen is. Ze staan eronder en kijken maar. Hun hoofden ver achterover, de handen in hun zak. Dan roept één van de jongens: „Ik weet wat, ik weet wat, we gaan hem bekogelen, wie hem raakt krijgt een punt, en wie de meeste punten heeft, die heeft het gewonnen!” Dan bukken de jongens zich over de sneeuw. Hun handen

grabbelen, hun vingers kneden grote, witte ballen. Dan gooien ze. De ballen suizen door de lucht. Ze komen vlak bij poesje Nel. Ze raken haar nog niet. Maar 't scheelt niet veel, 't kan zo gebeuren. O, wat wordt ons poesje bang. Ze houdt de takken stevig vastgeklemd, haar oogjes kijken angstig naar de jongens daar beneden. Wat moet ze doen? Ze is zo bang, zo vreselijk bang. En er is niemand, die haar helpt. Niemand. Beneden zijn die grote, ruwe jongens. Boven is de grote, wijde lucht — en die takken, die zijn zo slap, zo

griezelig slap. De ballen suizen nog steeds. O, als straks één haar raakt, wat dan, wat moet ze dan...? Hoger moet ze, nog hoger. Voorzichtig tastend zoekt ze een weg. Een moeilijke weg, een gevaarlijke weg...

14. DE AGENT MET DE WITTE PET

Op de weg fietst een man. Een man met een zwart pak en een witte pet. Hij fluit z'n wangen bol. Daar wordt hij lekker warm van, hij is zo koud. Zijn handen zijn koud en zijn voeten ook. En zijn fiets trapt zo zwaar, dat komt door de sneeuw. „Ja — ja,” mompelt hij, „sneeuw is prachtig, maar als je erdoor moet...!” Hij verlangt naar een lekkere kop koffie van zijn vrouw. Gezellig bij de snorrende kachel. Ja, daar heeft hij zin in!

Er was niet veel te doen voor hem, vanmorgen. Maar als politie-agent moet je toch de straat op. Stel je voor, dat er eens iets gebeurt, dan moet je erbij zijn. Hij denkt aan dat bruine hondje, dat hij toch maar fijn heeft gevonden. Zou zijn baas hem al afgehaald hebben? Tja — dat bruine hondje met dat kale plekje aan z'n staart.

Dan ziet hij iets. Midden op de weg staan jongens. Grote, luidruchtige jongens. Dat is niets bijzonders. Maar waarom zijn ze déze keer zo luidruchtig... wat doen ze daar...? De agent stopt. Hij zet z'n voet naast de trapper op de grond. Hij moet toch eens kijken waar die kwaaien apen het zo druk mee hebben. 't Is niet veel goeds, vast niet. Kijk — daar bukt

er één zich weer. Kijk, daar gaat weer een sneeuwbal hoog door de lucht de boom in. Wat zit daar toch . . . ? Een klein eindje fietst hij nog verder. Zijn hoofd achterover. Zijn ogen naar boven. Er zit iets in die takken. Hij ziet . . . ja, waarem-pel. Hij ziet een poes. Een zwarte poes met een wit borstje. Wel allemensen. „Hé,” roept hij met een donkere stem. „Hé jongens, is dat afgelopen?! Komen jullie eens hier . . . !” Dan suizen er plotseling geen ballen meer door de lucht. Dan bukken zich geen jongens meer over de dikke laag sneeuw. Verschrikt kijken ze om. Ze zien de agent en . . . zouden ze nog weg kunnen lopen . . . ? Enkele ogen gaan angstig zoekend rond.

Maar de agent ziet dat wel. „Nee,” roept hij. „Ik ken jullie wel. Allemaal hier komen, en direct!”

Daar komen ze. Hun voeten gaan nu aarzelend. Ze slente-ren naderbij. De agent kijkt zo kwaad. Zijn ogen kijken zo donker . . . Als ze allemaal voor hem staan, zegt hij: „Dur-ven jullie wel . . . ? Zes sterke knullen tegen zo'n kleine poes . . . ? Nou, echt eerlijk verdeeld, hoor. Geweldig eer-lijk. Zes grote, sterke knullen tegen een kleine zwarte poes. Foei — schamen jullie je niet . . . ? En wat moet er nu ge-beuren . . . ? Die poes zit zo hoog, die komt daar nooit meer uit. Dat durf ik jullie wel te verzekeren. En dan . . . ? Moet ze dan maar dood gaan van honger en ellende . . . ? Nou — reuzekerels zijn jullie hoor . . . geweldig!”

Daar staan ze nu — alle zes. Een beetje schichtig kijken ze de agent aan. Daar hebben ze niet aan gedacht. Ze dachten alleen maar aan het halen van punten. Ze dachten alleen maar aan hun eigen wedstrijd. Aan het arme poesje dachten ze niet. En of dat poesje wel terug zou durven klimmen, daar-aan dachten ze ook niet. Eén van de jongens draait zich om

en kijkt naar boven.

Tja — daar zit die

poes. Heel hoog, angstig
hoog. Ze verroert zich niet.

Ze houdt zich stevig vast. Af

en toe mauwt ze even. „Miauw

— miauw.” Wat zou dat be-

tekenen? De jongen krijgt er

een kleur van. Dan stottert hij: „Agent, zou

ze werkelijk doodgaan?”

„Vast,” zegt de agent. „Als we haar daar

tenminste zo zouden laten zitten. Maar . . .

tja, laat es kijken . . . Wat kunnen we er

nog aan doen?”

Dan doet één van de jongens een stap naar

voren. „Agent,” zegt hij, „ik weet wat. Zal

ik in de boom klimmen? Ik heb voor gym-

nastiek een acht.”

De agent moet even lachen. „Nee,” zegt

hij dan, „nee, dat wil jij wel, maar dat wil

ik niet. Stel je voor. Straks zitten er daar twee boven in die

boom, die er niet meer uit durven. Een jongen en een poes.

Nee, dat kan niet. Maar ik weet wat . . . hebben jullie zater-

dag zakcenten van je moeder gekregen?”

Sommigen knikken en halen hun beurs te voorschijn. „Kijk,” zegt de agent dan. „Als jullie nu bij elkaar een kwartje hebt, dan kunnen we samen een vis kopen. Die vis is dan voor de poes. Als we hem hier onder de boom leggen en de poes ruikt hem en de poes ziet hem . . . dan komt ze misschien wel naar beneden. Wie weet!”

Eén van de jongens gaat de vis halen. Een vis uit het winkeltje op de hoek. De agent legt hem onder de boom. „Kom maar, poes!” roept hij dan. „Hier is een lekkere vis. Die zal je smaken. Kom maar!”

Poesje Nel kijkt nog steeds angstig naar beneden. Maar ze komt niet, o nee, ze durft niet! De takken zwiepen zo, ze zijn maar zo dun. „Nee,” zucht de agent, „zo gaat het niet, zo lukt het nooit. We moeten weg. Allemaal. Jullie en ik. We moeten ginds voor dat verre huis maar eens gaan staan, misschien komt ze dan naar beneden.”

Zo gaan ze met z'n allen op een afstand staan. Ze kijken naar de boom. Poesje Nel kunnen ze nu niet meer zien. Alleen als ze uit de boom komt, zullen ze haar kunnen zien. Wat zou dat fijn zijn! Maar . . . er gebeurt niets, helemaal niets. Het begint alleen maar zachtjes te sneeuwen. Voorzichtig vallen de vlokjes naar beneden. Op de wegen, op de bomen, overal. Straks vallen ze ook op poesje Nel. En dan?

15. DAAR KOMT DE BRANDWEER!

Er loopt een man op de weg. Het is de vader van Liesje. Hij heeft zijn handen in zijn zakken gestopt. Zijn hoofd is naar de grond gebogen. Hij loopt en hij denkt. Hij denkt aan zijn jarige Liesje, aan het mooie, groene mandje, dat ze heeft gekregen. En aan poesje Nel, die in dat mandje hoort. Die domme poes!

Dan staat hij plotseling stil op de weg. „Miauw — miauw,” hoort hij boven zijn hoofd. „Miauw — miauw.” Zijn ogen zoeken in die hoge, wijde boom. Ineens ziet hij poesje Nel zitten, daar! op die verre dunne tak! En poesje Nel kijkt zo angstig, zo benauwd!

„Kom maar,” roept Liesjes vader, „kom maar. Wij hebben een mandje voor jou. Een mooi, groen mandje. Kom maar.” Hij kijkt van het poesje naar de grond. Van de grond naar het poesje. „Kom dan toch.”

Hé — daar ligt een vis, zo maar op de grond. Hoe zou die er komen? Van wie zou die zijn? Dan ziet hij de jongens. Hij ziet ook de agent. Het poesje laat hij zitten. Met grote stappen gaat hij naar de agent toe. „Ach,” zegt hij, „dat poesje is van mijn dochttertje Liesje, ze heeft het voor haar verjaardag gekregen. Liesje is jarig vandaag. Hoe moeten we dat beestje nu pakken?”

De agent weet het niet — naar roepen luistert poesje Nel niet en ook voor die vis komt ze niet naar beneden. „Maar,” zegt hij dan opeens, „ik weet nog wel iets . . . dat moet dan maar gebeuren . . . !”

Een rode auto rijdt door het dorp. Een auto met een lange

ladder er bovenop en mensen in zwarte pakken daarnaast. Het is de brandweer. Als er brand is, gaat deze auto met een loeiende toeter over de weg. En bij de brand gekomen, heeft dan ieder zijn taak. De één rolt de slangen af, de ander zoekt de waterkraan en schroeft daar de slang aan vast, nummer drie hijst de ladder . . . allemaal zijn ze druk.

Maar nu stopt die auto niet bij een brand, maar bij een boom. Nu zoeken ze geen waterkraan, maar een poes. De ladder wordt omhoog gehesen. Eén van de mannen klimt erop. Hoger en hoger — tot hij vlak bij de dunne tak is waar poesje Nel op zit. Dan pakt hij met z'n grote, sterke hand poesje Nel beet. „Hier jij, arme poes,” zegt hij. „Je moet niet zo hoog klimmen. Je moet niet zover gaan. Kom maar.”

„Miauw,” roept poesje Nel. Ze begrijpt er niets meer van. Eerst die schreeuwende jongens, nu zo'n grote man. „Miauw,” roept ze nog eens, „laat me gaan, laat me los.”

De man daalt langzaam de ladder af. Tree voor tree. En spartelend komt poesje Nel mee de ladder af, tree voor tree. Steeds dichterbij al die mensen, die staan te kijken. Steeds dichterbij al die jongens, bij de agent . . . o, wat is poesje Nel bang. Heel schichtig kijkt ze om zich heen. Ze zou wel weg willen lopen. Heel ver weg.

Dan stapt er een man naar voren uit die kring van kijkers. Hij steekt zijn handen uit naar poesje Nel. Zijn gezicht lacht, zijn ogen kijken blij. „Kom maar, poesje,” zegt hij. „Wees maar niet bang, hoor. Thuis is het vrouwtje, thuis is je mandje. Kom maar.”

Voorzichtig pakt hij poesje Nel aan. Vlug gaat hij dan de dorpsstraat uit. Het staartje van poesje Nel hangt onder zijn arm naar beneden. Het wipt een beetje. Maar de man ziet het niet.

16. TOEN HET WEER DONKER WERD

Het is weer donker geworden. Weer staat de maan hoog aan de hemel. Hij straalt over de donkere aarde — hij kijkt over het slapende dorp. Dan gluurt hij voorzichtig binnen in het huis van Liesje. Kijk, daar slaapt het meisje weer in haar eigen, warme bed. In hetzelfde kamertje. Alleen het raampje is nu dicht. Om Liesjes mond trilt het een beetje. Komt dat nog van de pret? Komt dat nog van die echt fijne verjaardag? Poesje Nel slaapt nu in het groene mandje in de keuken. Om haar nek is een rood lint met een belletje. Dat staat mooi bij de groene mand, maar het staat ook mooi bij haar zwarte velletje.

En als de maan straks weg is, als het dag geworden is, dan mag Liesje weer met poesje Nel spelen. O zo fijn is dat.

En Micky? Is Micky nu nog steeds in het hondehuis? Slaapt hij nu misschien samen met het wit-zwarte hondje? Mis, helemaal mis!

O ja, Micky heeft er nog wel een hele tijd gezeten, hoor! Nog wel een paar uur! Maar toen . . . juist toen Micky een klein beetje lag te dromen, begonnen wéér alle honden zo vreselijk te blaffen! Hè, Micky schrok ervan. Hij sprong over-eind, schudde zijn lijfje heen en weer. Hij wilde al hard mee gaan blaffen. Maar ineens sperden zich zijn ogen wijd open. Daar stond zijn eigen baas! Kees! Daar, vlak voor het hek.

Micky jankte. Awoef — awoef...! Was het van verdriet?
Van blijdschap?

Toen draaide de juffrouw weer de deur open. Weer knarste het slot. Micky sprong naar buiten. Naar zijn baas toe. Awoef... awoef! En de honden in het hok hoorden het blaffen nog, toen ze Micky al lang niet meer konden zien. 't Was net alsof Micky nu al zijn narigheid moest uithuilen, uitblaffen. Daar gingen ze: baas Kees en hondje Micky. Om Micky's hals zat een stevige band met een riem eraan vast. Kom maar mee, kleine Micky, gauw naar huis. Weer naar de warme mand!

En nu slaapt er in het huis naast Liesje weer een klein hondje.
Hij ligt opgerold in zijn mand. En baas Kees slaapt ook. En
morgen, dan gaan ze weer fijn spelen, de hele, lange dag.
Morgen . . . !

INHOUD

1. In Liesjes kamer 7
2. Micky 10
3. Twee stoute vriendjes 13
4. Liesje wordt wakker 15
5. De pootjes in de sneeuw 19
6. Wat is dat lekker 21
7. O, wat vreselijk! 22
8. Ga weg, brutale kerel! 26
9. Is hier soms iemand? 28
10. Van een kleine jongen en een don-
kere schuur 30
11. Die arme, stoute Micky 33
12. Van een heleboel hondjes 37
13. En poesje Nel? 40
14. De agent met de witte pet 43
15. Daar komt de brandweer! 47
16. Toen het weer donker werd 49